

ထူး ချစ် : ၀ ဇွဲ သစ်

ရင်မြတ်နိုး

နဂါးရှင်သော
ကျားသစ်တစ်ခု

အခန်း(၁)

ဒီအချိန်လောက်ဆိုရင် ...

ညိုပြာညက်တစ်ယောက် စပို့ရှပ် အဖြူရောင်လေး၊ ပေါင်ရင်းလောက်တိုတို ဘောင်းဘီလား စကပ်လားပင်မသိတဲ့ အနက်ရောင်လေးနှင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်၍ အားကစား ကွင်းထဲ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ။

အအိပ်ကြီးလွန်းတဲ့ ဉာဏ်သော်တစ်ယောက် စောစောစီးစီး သူလည်း ထပြီး အားကစား ဝတ်စုံကိုလဲပစ်လိုက်၏။

မေမေက ထလာသေးသည်။ ။

"ဉာဏ် သားစောစောစီးစီး ဘယ်သွားမလို့ လဲ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း ငပျင်းလေးကများ စာကျက်ဖို့ နှိုးရင်မထဘူး"

"ဉာဏ် အားကစားလုပ်မလို့ မေမေ ... ကျန်းမာရေးအတွက်ပါ"

"အမယ်လေး ရွှေဉာဏ် နွေခေါင်ခေါင်ကြီး ဘာအားကစားလဲ ချွေးတွေ ထွက်ရတဲ့ အထဲ"

"သွားပြီနော် မေမေရေ"

ဒီနေ့တော့ ဘယ်သူတွေ လာတားတား ...

ဉာဏ်ကတော့ မြို့နယ်အားကစားကွင်းကို သွားရမယ်။

ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ညှိပြာညက်ကြောင့်လေ။

နေ့စဉ် မနက်စောစောစီစီး ညှိပြာညက်က
အားကစားလုပ်တတ်ကြောင်း သူသတင်းရထားသည် ။

"ညှိပြာညက်က ရုပ်ရှင်မင်းသမီးရှုလေ ... ကိုယ်ကာယလှဖို့ ရော
ကျန်းမာသန်စွမ်း ဖို့ ရော အားကစားလုပ်တယ်၊ နေပူပူ မိုးရွာရွာပဲ"

ညှိပြာညက်သူငယ်ချင်း ပန်းနုလွှာက ပြောတာ။

ဉာဏ်တို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ရှိနေသည် ။

ပန်းနုလွှာ ...

ညှိပြာညက် ...

ဉာဏ်သော် ...

မူကြိုတက်ထဲက အတူတူ။

မိခင်တွေချင်းကလည်း သူငယ်ချင်းတွေ။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေပြီးသည် အထိ သူငယ်ချင်းတွေပဲ။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကလည်း ဖြေပြီးသွားတော့ ဉာဏ်သော်

လွတ်ချင်တိုင်းလွတ်နေ၏။

ဘယ်သူကပဲဖြစ်ဖြစ် စာမေးပွဲ ဖြေနိုင်လားလို့ မေးရင်တောင်
စာရင်းထွက်မှ သိမယ်ဟု ဖြေခဲ့သည် ။

"ဟုတ်တယ်လေ ဒီအချိန်မှာ မေးရင်တော့ ဖြေနိုင်တယ်ပဲပြောကြမှာ
ပဲ စာမေးပွဲအောင်စာရင်း ထွက်မှ အားလုံးသိရတာပဲ"

ဉာဏ်သော် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေခါနီးမှ အသည်းနှလုံးတွေက အ

ချစ်တွေယိုဖိတ်ရာကနေ သူငယ်ချင်း ညှိပြာညက်ကိုမှ ချစ်မိသွားရသည်
။

ပေါ်တင်လည်း မပြောရဲ။ ပြာပြာက မာနကြီးကြီး သူ့ကိုနည်နည်း
လေးမှ အထင်ကြီးတာမဟုတ်။

ပြာပြာ စိတ်ဆိုးမှာ ကြောက်၍ စာမေးပွဲပြီးသည် အထိ အောင့်အည်း
သည်းခံနေရသည် ။

"ပြာပြာရေ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ၊ ဉာဏ်သော်ဆိုတဲ့ ကောင်က သူငယ်
ချင်းအဖြစ်ကနေ ရပ်စဲပြီး ချစ်သူတွေအဖြစ် ပိုင်ဆိုင်လိုနေတယ်
လေ"

သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ထဲတွင် ပန်းနုလွှာ(ခေါ်) လွှာလွှာထံ
ရင်ဖွင့်ပြောပြ အကူအညီ တောင်းဖြစ်ပေမယ့် လွှာလွှာက ပိုဆိုးသေးတ
ယ်။

စာဂျုပိုး ကျောင်းစာမှ ကျောင်းစာ။

မိဘတွေကလည်း ချမ်းသာသည် ။

သူ့အဖေက နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်လုပ်နေတာ။

အချစ်ရေးတွေဘာတွေ သွားပြောလိုက်ရင် သူငယ်ချင်းအဖြစ်က
တောင် ရပ်စဲပစ်လိုက်နိုင်၏။

ဉာဏ်ဘာသာ ပြာပြာကို နှစ်ယောက်ထဲ တွေ့နိုင်မည့် အခွင့်အရေး
ကို ရှာရမည်ဖြစ်သည် ။

"ပြာပြာရယ် နှလုံးသား ခံစားချက်ဆိုတာ ခက်တယ်ဟာ
ဉာဏ်လည်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး ... ပြာပြာကို ချစ်မိသွားတ

ယ်"

ဉာဏ်သော်နှင့် ပြာပြာကတော့ စီးပွားရေး အသင့်အတင့်ပဲ ရှိကြသ
ည်။

ဉာဏ်အဖေက ကုမ္ပဏီမှာ ကားမောင်းတာပါ။

မေမေက ပွဲစား တစ်ခါတလေတော့လည်း အဆင်ပြေပါတယ်။

ဉာဏ်သော်မှာ ညီမလေးတစ်ယောက်ရှိသည်။

ငယ်သေး၏။

အခုမှ ငါးတန်း။

ပြာပြာမှာ အဖေမရှိတော့။

အမေက ဈေးထဲမှာ အဝတ်အထည်ဆိုင် ဖွင့်ထား၏။ သူတို့ မိခင်သုံး
ယောက်ကလည်း ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတွေပဲ။

"ပြာပြာရယ် နင်နဲ့ ငါက သူငယ်ချင်းတွေလေ ... နင်က
တစ်နေ့တခြား ချောလာတယ် ... အားကစားလုပ်တော့ တကယ်တော
င့်တယ်၊ ဒါကြောင့် ... ငါချစ်မိသွား တာထင် တယ်"

ဉာဏ်အိမ်နှင့် အားကစားကွင်းက နည်းနည်းဝေးသည်။

ပြာပြာတို့ အိမ်နဲ့ က နီးတာပဲ။

ဉာဏ်နှင့်လွှာလွှာက အိမ်ချင်းသိပ်မဝေး။

လွှာလွှာတို့ က ခြံဝန်းနှင့်နှစ်ထပ်တိုက်။

ဉာဏ်စက်ဘီးကို အားကုန်နင်းရင်း အားကစားကွင်းဆီရောက်လာ
သည်။

"ဉာဏ် ရှင်က အားကစားလုပ်မလို့ လား"

"ဟင် ... လွှာလွှာ နင်ကရော"

" လွှာကတော့ စိတ် မပါဘူးဟာ၊ ပြာလေးအတင်း ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ ပါ၊ သူနဲ့ အားကစားလာလုပ်တဲ့ "

" ဟုတ်လား"

" အင်းလေ"

သေရောပဲ သူက ပြာပြာတစ်ယောက်ထဲ ရှိမယ်ထင်တာပါ။

နှစ်ယောက်ထဲ တွေ့ချင်ပါတယ်ဆိုမှ ငရှုပ်မ ...

လွှာလွှာကလည်း စက်ဘီးနှင့်ပဲ အားကစားဝတ်စုံနှင့် သူမအပေါ်မှာ အနီရောင်၊ အောက်က အဖြူရောင်ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ဉာဏ်နှင့်တိုင်ပင် မထားဘဲ လာတူနေကြသည် ။

"နင်က"

"နင်ကရော"

"နင်ငါ့ဝတ်စုံကို လာချောင်းကြည့်ပြီး လိုက်ဝတ်တာမဟုတ်လား လွှာလွှာ ..."

" အမယ်လေး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် နင့်ကိုသတိတောင် မရဘူး၊ စိတ် ကူးထဲမှာ တောင် မရှိတာ၊ လွှာက ကျောင်းစာပဲ စိတ်ဝင်စားတာဟဲ့၊ ငါ အခုလေ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းမှာ ဂုဏ်ထူးဘယ်နှစ်ခုပါမလဲ၊ မြန်မာပြည်တစ်ပြည်လုံး ပထမ ဖြစ်ချင်တာ၊ အရမ်းတော့ဖြေနိုင်တယ်၊ ငါက နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းသွားတက်မယ် ... အမေရိကားလေ"

လွှာလွှာ စကားတွေ အတွေးတွေက မြင့်လွန်းလို့ ဉာဏ်အမြင်ကတ်

တာပဲ။

မိဘတွေကလည်း ငွေကြေး အဆင်ပြေကြသည် ။

လွှာလွှာ ရည်မှန်းနိုင်တာပဲ။

ဉာဏ်ကတော့ ကျမလားတောင် မသိဘူး။

စာမေးပွဲဖြေကာနီးမှ အချစ်တွေပဲတွေးနေမိသည် ။

" ပြာလေး အတင်းခေါ်တာနဲ့ စာမေးပွဲလည်း ပြီးပြီပဲတဲ့ ၊ သူကအလှ အပကို ဦးစားပေးနေတာ ... လွှာက ပညာရေးပဲ "

လွှာ စိတ်ညစ် ပူပူအိုက်အိုက်ကြီး ပြာကတော့လေ တစ်ရက် တောင် အားကစားလုပ်တာ မပြတ်ခဲ့ဘူး။

လွှာကအိမ်မှာ ပဲ လုပ်တာပါ။

လွှာ့အခန်းထဲမှာ စက်တွေရှိတယ်။

အအေးခန်း။

အခုတော့ ပူလိုက်တာ။

"နင်ကရော ဉာဏ် ငပျင်းက ထူးထူးခြားခြားပါလား၊ နင်မရိုးတော့ ဘူးနော် ကောင်စုတ် "

"ဘာမရိုးသားတာလဲ ငါစာတွေ ကျက်စရာမရှိတော့ ပျင်းပြီး ယောင် ချာချာဖြစ်လာလို့ ထွက်လာတာ "

"အောင်မလေး ... ရွှေဉာဏ် နင်ကများ စာတွေ ဘယ်လောက်ကျက် လို့ လဲ... အန်တီမေကပြောတယ် နင်စာမကျက်လို့ စိတ်ညစ်တယ်တဲ့ "

"ဘာပြောတယ် "

" နင့်အမေက ပြောတာပဲလေ "

မေမေကတော့ဗျာ လွန်တယ် "

ကိုယ့်သားအကြောင်း မကောင်းပြောရလား ...

လွှာလွှာက အထင်သေးချင်နေတာ။

ပြာပြာ ကြားသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ...

လွှာကိုပိတ်ရင်လည်း ပြောမှာ ပဲ ပိုတောင်ဆိုးဦးမယ်။

"သွားမယ်လေ ... ကောင်းတာပေါ့ဟဲ့ သုံးယောက်ဆိုတော့ မပျင်း
တော့ဘူးပေါ့၊ ပြာ ... စောင့်နေလိမ့်မယ် "

"ငါလည်း ပျင်းတော့ပျင်းပေမယ့် ပြာပြာကို အားကျလို့ လေ "

" သွားကြမယ် "

ပြာပြာကို အားကျလို့ တဲ့ ။

ရွှေဉာဏ် မဖြစ်နိုင်တာ။

အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး။

ငပျင်းကများ ။

လွှာနှုတ်ခမ်းလေးက တွန့်မဲ့နေသည် ။

ပြာပြာက စောင့်နေ၏။

ဉာဏ်သေ့ကို တွေ့တော့ လွှာလိုပဲ နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်မဲ့သွားသည်

။

"နင်ရောလား"

"ဘာလဲဟ၊ ဉာဏ် အားကစားလာလုပ်တာ နင်တို့ က ဘာဖြစ်လို့
အထူးအဆန်းဖြစ်ရတာလဲ"

"နင် စိတ်ဝင်စားလာတော့လည်း ဝမ်းသာပါတယ် ပြာတို့ အဖော်ရ
တာပေါ့"

လွှာ နင်ငရှုပ်မ ပြာနဲ့ ငါ နှစ်ယောက်ထဲဆိုရင် အိုကေမှာ ပဲ။

စောစောစီးစီး ထလာခဲ့တာ။

ပြာပြာ အရမ်းချောသည် ။

ပေါင်တံဖွေးဖွေးလေးတွေက ဖြောင့်စင်းနေတာပဲ။

နုနုဖပ်ဖပ် မျက်နှာလေးက မင်းသမီးရှုံးမယ်။

"ဟဲ့ ရွှေဉာဏ် ... ပြေးလေ အားကစားကွင်း တစ်ပတ်"

"နင်တို့ ဟာ နင်တို့ ပြေးပါ၊ ငါက ကြက်တောင်ပဲရိုက်မှာ "

ဉာဏ်က အကြံနှင့် ပြာပြာကိုတွေ့လျှင် နှစ်ယောက်သား ကြက်တောင်ရိုက်ဖို့ အတွက် ယူလာခဲ့တာပါ။

" ဟဲ့ ... နင်က ဘယ်သူနဲ့ ရိုက်မလို့ လဲ၊ နင်တစ်ယောက်ထဲရိုက်မှာ
လား"

"ကြက်တောင်ပဲ တစ်ယောက်ထဲရိုက်လို့ ရတယ် ... ငါက ဟိုနံရံကိုရိုက်မှာ
ဘောလုံးနဲ့ လေ"

ကံကောင်းသွားတာက သူ့အိတ်ထဲမှာ ဘောလုံးအသေးလေး တစ်
လုံးပါလာခဲ့သည် ။

"လွှာ နင်ဟာလေ ... ကြံကြံဖန်ဖန် တွေးတတ်တယ်"

လွှာစကားကြောင့် ...

ဉာဏ် ကယောင်ကတမ်းနှင့် အူတူတူ ဖြစ်သွားရပေမယ့် ချက်ချင်းပဲ ထိန်းနိုင်ပြီး ဘောလုံးကို ထုတ်၍ အားကစားကွင်း အုတ်တံတိုင်းကို ရိုက်ပစ်သည်။ ။

"လွှာ နင်ရှုပ်လို့ ပဲ၊ ပြာပြာနဲ့ ငါ နှစ်ယောက်ထဲ ဘယ်လောက်ငြိမ့်လိုက်မလဲ"

လွှာနှင့် ပြာပြာတို့ က ကွင်းတစ်ပတ် ပြေးနေကြသည်။ ။

ဉာဏ်လိုက်လို့ ကောင်းမလား။

မိန်းကလေးတွေနှင့် သူ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် အားကစားကွင်း အုတ်တံတိုင်းကိုပဲ ဘောလုံးနှင့် တဖောင်းဖောင်းရိုက်ပစ်လိုက်၏။

ပြာပြာက ရှေ့မှ ပြေးနေကာ လွှာလွှာက မောနေသည်။ ။

"လွှာရေ နင်စာဂျုပိုးပဲ လုပ်နေတယ် ... ကြည့် မောနေပြီ"

"ကွင်းကြီးပတ်ပြေးရတာကိုဟ၊ လွှာက အိမ်မှာ ပဲ စက်တွေနဲ့ လုပ်တာ"

"လွှာ သက်တောင့်သက်တာ လုပ်နေတာပါ ပြာသိတယ်၊ အခုလို ပြာပြာ ခန္ဓာကိုယ်လေး ကျော့ရှင်းတောင့်တင်းနေတာ အားကစားကို ငယ်ငယ်လေးထဲက လိုက်စားထားတာ နင်သိပါတယ်"

"အင်း"

"လွှာ အရမ်းမော လာပြီ၊ ခဏနားအုံးမယ်လေ ပြာရာ"

"နားလေ ပြာတော့ဆက်ပြေးဦးမယ်"

သူနားရောက်တော့ လွှာက ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

နားနေ၏။

ဉာဏ် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ပြာပြာနောက် လိုက်သွားချင်သည် ။

"ဉာဏ်"

"ဘာလဲဟ"

"နင့်မျက်နှာကြီးက ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဉာဏ်ရ၊ အောက်သိုးသိုးကြီး
နဲ့ ပါလား ... ဘာဖြစ်လာလို့လဲ"

"အဲဒါကြောင့် ငါအားကစားလုပ်မလို့ အစောကြီးထွက်လာတာလေ၊
မေမေနဲ့ ကျွိုင်ပူလာလို့ "

"နင်ကလဲနင်ပဲ ... အန်တီနှင်းဆီ စကားမှ နားမထောင်တာ အန်တီ
က စာပဲကြိုးစားစေချင်တာလေ"

"ဘာဖြစ်လို့ နင်ကရော ငါ့ဆို မကောင်းပြောနေရတာလဲ လွှာလွှာ"

"စေတနာနဲ့ ပြောတာပါဟ"

"တော်ပြီဟာ ပြေးလိုက်အုံးမယ် ... နင်နေခဲ့တော့"

"ဉာဏ် .. ရွှေဉာဏ်"

သူပြေးထွက်လာခဲ့သည် ။

ပြာပြာနောက်လိုက်ချင်တာ ကြာပြီ။

လွှာလွှာ ရှုပ်နေလို့ ပြာပြာနားရောက်လာသည် ။

"ဟဲ့ဉာဏ် ... လွှာတစ်ယောက်ထဲ ထားခဲ့လား"

"စကားများ လို့ "

"ဉာဏ်ကလဲ"

"ဉာဏ်ကို ဆုံးမစကားပြောလို့ ထွက်လာတာ နားငြီးလာလို့ ထွက်လာတာလေ"

ပြာပြာနှင့်ယှဉ်၍ ဉာဏ်ပြေးရတာ ... ဘယ်လောက်များ ရင်တုန်ရလဲ

ပြာမျက်နှာလေးကို မသိမသာခိုးကြည့်ရင်း ဉာဏ် တစ်ယောက် မိုးမမြင်လေမမြင် ပျော်သွားရတာ ရှေ့မှာ တားထားတဲ့ အကာအရံကို မတွေ့တော့ဘဲ တိုက်မိလေသည်။ ။

"အား ... အမယ်လေး"

"ဘုန်း"

"ဒုက္ခပါပဲဟယ် ... ဉာဏ် ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ"

"အား ... ကျွတ် ..ကျွတ် မမြင်လိုက်ဘူးဟာ"

"ထနိုင်လား"

"မထနိုင်တော့ဘူး"

"ပြာ ... ထူပေးပါမယ်"

ပြာပြာက သူ့ကိုဆွဲပြီးထူပေးစဉ် သူက ထနိုင်လျက်နှင့်မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့၍ မထနိုင်သလိုလဲပြိုကျတော့ ပြာပြာကဆက်ပြီးတွဲ ထားသည်။ ။

"နင်ကလဲဟယ် ရရဲ့ လား ...ဉာဏ်တစ်ကောင်ကလည်း တကယ်ပါပဲ၊ ထလေ အရမ်းနာသွားလား ဘယ်ထိသွားလဲ"

"ဘာမှ တော့ မဖြစ်ပါဘူး ပြာပြာရာ၊ ဉာဏ်တော့ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ကံမကောင်းဘူး၊ အမေနဲ့ လည်း ကျွိုင်နေတယ်"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဉာဏ် အန်တီနှင်းဆီက သနားပါတယ်၊ သားသမီး တွေအတွက် အမြဲတမ်း ပြာယာခတ်အောင် စီစဉ်ပေးနေခဲ့တာပါ"

"ညီမလေးအတွက်ပါဟာ ဉာဏ်အတွက် နည်းနည်းလေးတောင် ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ... ပြဿနာပဲရှာနေတာဟ"

ပြာပြာများ သနားမလားလို့ မေမေနှင့် ကျွိုင်တက်လာသည် ဟု လုပ်ကြံ ပြောပစ်လိုက်သည်။

"ပြာပြာ"

"ဟင်"

"နင်က မင်းသမီးဖြစ်ချင်တာနော်"

"အင်းလေ"

"နင်က အရမ်းချောတယ်၊ အရပ်အမောင်းရော၊ ခန္ဓာကိုယ်အလှရော ... တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ နာမည်ကြီးမှာ သေချာတယ်"

"ဟုတ်လို့ လား ဉာဏ်ရ ... နင်ကလည်း ဘယ်တုန်းကများ ငါ့အလှ အပတွေကို အာရုံစိုက်သွားရတာလဲ"

ပြာပြာက ရယ်မောပြောဆိုသည်။

ဉာဏ် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ။

ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ကြပေမယ့် ပြာပြာကို ချစ်တယ်လို့ ပြောဖို့ တော်တော်လေး စဉ်းစားနေရ၏။

ဒီကြားထဲ ပြာကို ညှုကလီးယားလွှတ်ဖို့ စကားလုံးနုနုရွလေး ရွေး

ချယ်နေတုန်း ငရှပ်မလွှာလွှာ ရောက်လာ၍ ပြာပြာကိုထားခဲ့ပြီး သူ ဆ
က်ပြေးလာခဲ့ရသည်။ ။

အခန်း(၂)

"ပြာပြာ ဉာဏ်က ငကြောင်ပဲ တကယ့်ကို အူတူတူနော်"

"အင်းလေ ဘာကောင်မှန်းမသိဘူး ... လွှာ နင့်ကိုတော့လေ ကျ
န်းမာရေး ကောင်းစေချင်တယ်၊ နင်က နိုင်ငံခြားမှာ သွားနေမှာ မဟု
တ်လား ... စာလည်း စာပေါ့ဟယ်"

"အင်းပါ ကျေးဇူးရှင်ကြီးရဲ့ "

"ဉာဏ် လာတော့လည်း အဖော်ရတာပေါ့"

"အင်း"

အားကစားကွင်းကနေ ပြာပြာကို စက်ဘီးပေါ်တင်နင်းပြီးပြန်ပို့ခဲ့သ
ည်။

ပြာပြာအမေက အလှအပတွေပြင်ပြီး အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်နေ၏။

သမီးကို လွှာမာမီလောက် ဂရုမစိုက်ဘူးဟု ထင်သည်။

"ပြာ ပြန် လာပြီလား ... လွှာလွှာလေးရော ပါလာတာပဲ၊ အိမ်ထဲဝင်
ဦးလေ ... တစ်ခုခုစားသွား"

"ဟုတ်တယ်လွှာရ အိမ်ထဲဝင်အုံး ... မေမေက အပြင်သွားမှာ ဟ ပြာ
တစ်ယောက်ထဲ"

လွှာက Speaking တက်နေလို့ မနေချင်။

သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အချိန်မဖြုန်းချင်၍ ဖြစ်သည်။ ။

"မနေတော့ဘူး ပြာ ... ငါလည်း သင်တန်းသွားရဦးမယ်"

"လုပ်ပြီဟာ"

"လွှာလေးက စာအရမ်းကြိုးစားတာပဲ၊ ပြာပြာကတော့လေ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတဲ့ မော်ဒယ်လုပ်မယ်တဲ့ သူ့ဆန္ဒပဲလေ"

ပြာ မေမေ ဒေါ်လှလေးကတော့ ... အိတ်လေးဆွဲပြီး ထွက်သွားသည်

။

ပွဲစားတဲ့ ။

ပြာအတွက်တော့ ရင်လေးစရာပဲ။

အန်တီလှလေးကို ကြည့်ရတာ အပူအပင်ကင်းမဲ့နေပြီး အရွယ်နှင့်မလိုက်ဖက်စွာ အလှအပတွေပြင်လွန်းနေသည် ဟု ထင်သည်။ ။

"ငါသွားပြီး ပြာပြာ"

"လွှာ"

"ဟင်"

"နင့်အမေက နင့်ကိုအရမ်း ဂရုစိုက်တယ်လို့ ငါထင်တယ် ငါ့အမေက တော့လေ ငါ့အတွက်ဆို စိတ်ထဲမှာ မထည့်ထားဘူး ... လောင်းကစားဝိုင်းတွေမှာ အချိန်ကုန်နေတာ နင်သတိထားမိလား"

"ဟင် ... ဟုတ်လား ပြာ"

"ဟုတ်တယ် ... ပြာလေ ... ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်ချင်တယ်၊ ပြီးတော့

လေ ... ပြာလက်ထပ်မယ်ဆိုရင်တောင် ချမ်းသာတဲ့ ယောက်ျားကိုပဲ လက်ထပ်မယ်"

"နင်ကလဲဟယ်"

"တကယ်ပြောတာဟ ... ဘဝတူချင်း စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်ဘူး၊ နင့်ဘဝကိုလည်း ငါအရမ်းအားကျတာပဲ ၊ ဟဲ့ ... နင်တို့ အိမ်ကိုလာ လာနေတဲ့ ကိုသတိုးဆွေဆိုတာလေ နင်နဲ့ ဘာလဲ"

"ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ၊ ဟဲ့ .. ပြာပြာ ကိုသတိုး လာလည်တာမှ နှစ်ခါပဲ ရှိသေးတယ်"

"နှစ်ခါလုံး ပြာနဲ့ ဆုံတယ်လေ လွှာပဲမိတ်ဆက်ပေးတာ"

"အင်း ... ဟုတ်တယ်နော်"

"လွှာမာမီက လွှာနဲ့ များ မှန်းထားတာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒယ်ဒီကိစ္စကြောင့်ပါ မာမီနဲ့ ပြောနေတာပဲ တို့ ထက် အသက်ကြီးတယ်ဟ"

"အရမ်းချမ်းသာပုံပဲနော်"

"နင်စိတ်ဝင်စားနေပြီလား ပြာ"

"အင်း"

" ငါ ရှိုင်းပေးမယ်"

"တကယ်လား"

" တကယ်ပေါ့ဟဲ့"

"ဒီတစ်ခါလာလည်ရင်လေ ပြောဆီခေါ်လာခဲ့မယ် သိလား"

"ကျေးဇူးရှင်မကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကို လုံးဝမမေ့ပါဘူးနော်"

ပြာတို့ အိမ်ကနေထွက်လာတော့ သူမတို့ ရပ်ကွက်လမ်းထိပ်မှာ ဉာဏ်ကိုတွေ့ရသည်။ ။

လွှာနှင့်ဉာဏ်က ရပ်ကွက်ချင်းက မျက်နှာချင်းဆိုင်။

ဉာဏ်တို့ က အလယ်အလတ်ရပ်ကွက် လွှာတို့ နေတာက သူဌေးရပ်ကွက် ခြံကြီးဝန်းကြီးတွေနှင့် နေထိုင်ကြသည်။ ။

"နင် အခုမှ ပြန်လာတာလား လွှာလွှာ"

"အင်း ... ပြာတို့ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိလို့ စကားဝင်ပြောနေတာ"

"ဒါဆို အိမ်မှာ ပြာပြာတစ်ယောက်ထဲပေါ့"

"အင်း"

သူသွားရင်ကောင်းမလား ပြာပြာတစ်ယောက်ထဲတဲ့။ ။

သူတို့ နှင့်ပြာပြာက နည်းနည်းလေးလှမ်းနေသည်။ ။

"နေပါဦး ... ရွှေဉာဏ်က မပြန်သေးဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ လွှာကို စောင့်နေတာလား"

"မစောင့်ပါဘူး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့နေလို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ပြီး ထလာတာ"

"သွားတော့မယ်"

လွှာကိုပြောပြပြီး အကူအညီတောင်းရင် ကောင်းမလားပဲ မဖြစ်သေးပါဘူး။

လွှာက ရည်စားထားတာတွေ ဘာတွေမကြိုက်ဘူး။

ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတယ်။

ပြောဆီပဲသွားရမယ်။

"ဉာဏ်"

"ဟင်"

"နင်ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ "

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ နင်ကလဲ ဘာအူကြောင်ကြောင်လဲ"

ဒီကောင်ဉာဏ် မရိုးတော့ဘူး။

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ပဲ ...

ပြာနဲ့ လွှာတစ်ယောက်ထဲက ဘယ်သူ့ကိုကြိုက်နေတာလဲ။

လွှာ့ကိုလား မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ပြောပဲ ဖြစ်မယ်။

ပြာက ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နဲ့ အပျိုကြီးရှုံးတယ်။

"ငါသွားပြီနော် ဉာဏ်"

"အေး"

ဉာဏ်ရပ်နေဆဲပင် ...

လွှာလည်း သူမတို့ ရပ်ကွက်ဘက် စက်ဘီးကိုနင်းလာခဲ့သည် ။

မာမိက ဒယ်ဒီနှင့် ဖုန်းပြောနေ၏။

လွှာမာမိက မိသားစုကိစ္စတွေကို သမီးအား အသိမပေးတတ်။

"သွား ... သွား ရေချိုးအဝတ်စားလဲ"

"အင်းပါ"

သူမအခန်းဆီပဲ အပြေးကလေးလာခဲ့သည်။ ။

လွှာဘဝက ဒယ်ဒီနိုင်ငံခြားမှာ နေတာကလွဲပြီး အရာရာပြည့်စုံခဲ့သည်။ ။

ဒယ်ဒီက ငွေပို့ပေးခဲ့၏။

သမီးလေးမျက်နှာမငယ်စေရ။

အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ အဝတ်အစားလဲပြီး ရေချိုးခန်းထဲဝင်မည် လုပ်တော့ မဆီမဆိုင် ဉာဏ်သေ့ကို သတိရမိသွားသည်။ ။

"ဉာဏ်သော် ဒီကောင်မရိုးတော့ဘူး ... ပြာပြာကိုများ ကြိုက်နေတာ လား ပြာပြာဆီ ဖုန်းဆက်မေးရင် ကောင်းမလားပဲ၊ ဟွန်း ... လွှာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ၊ သူ့ဘာသာ သူကြိုက်ချင်ရာကြိုက်လေ၊ ဉာဏ် အလကားကောင် ဘာမှ အသုံးကျတာ မဟုတ်ဘူး။"

ဉာဏ်ကိုလွှာ ပိုပြီး သံယောဇဉ်တွယ်ရပေမယ့် ဒီကောင်က ပြာမှ ပြာ အလှမက်တယ်။

လွှာလည်း ချောမောလှပသူပါပဲ။

ပြာလောက် အလှအပမပြင်လို့။ ။

မာမီကလည်း ပညာရေးပဲ အလှအပနဲ့ အဝတ်အစားတွေမှာ မသုံးပေ။

"သမီးလွှာ အရေးကြီးတာက တစ်နေ့နေ့မှာ ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ပဲ ... တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးဖြစ်လို့ မာမီစိတ်ပူတယ်"

မာမီကပြောထားသည်။ ။

လွှာလည်း ပညာရေးကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်။

တစ်ခါတလေတော့လည်း ဉာဏ်သော့ကို သတိရမိသလိုပဲ လွမ်းဆွတ်နေသည်။ ။

လွှာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေစုထောင်ပြီး ဉာဏ်အကြောင်း မတွေးတော့ဘူးဟု စိတ်ကူးပြီး ရေချိုးခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။ ။

ရေချိုးပြီး အပြင်ပြန်ထွက်လာတော့ မာမိကအိမ်ရှေ့မှာ နှင်းဆီရောက်နေလို့ မာမိက အပြင်သွားဦးမယ်တဲ့။ ။

"ဉာဏ် မေမေ ရောက်လာတာလား"

"ဟုတ်တယ် ... မာမိ အပြင်ကို သွားဦးမယ်"

"ဒယ်ဒီက ဘာပြောသေးလဲ၊ ဘယ်တော့လောက် ပြန်လာမှာ လဲ"

"တစ်လလောက်ပဲ ကြာမယ်သမီး၊ ဒယ်ဒီပြန်လာမှာ ပါ"

"ဝမ်းသာလိုက်တာ မာမိရယ်၊ ဒယ်ဒီကို တွေ့ချင်နေတာ၊ ပူဆာစရာတွေလည်း ရှိလို့ ပါ"

"သွားပြီနော် ... သမီးလည်း ကျူရှင်သွားရမယ်မဟုတ်လား၊ ဒရိုက်ဘာပို့လိုက်မယ်"

"ဟုတ်"

မာမိထွက်သွားသည်။ ။

ဉာဏ်မေမေက ပွဲစားမို့ တစ်ခါတလေ မာမိက မိတ်ဆွေတွေစပ်ပေးတတ်သည်။ ။

ပြာမေမေကလည်း ပွဲစားပဲ။ ။

ဒါပေမဲ့ အကျင့်စရိုက်ချင်းက ဆန့်ကျင်ဘက်ပါ။

ဉာဏ် မေမေက ရိုးသားသည် ။

သူ့သမီးတွေအတွက် အမြဲတမ်း အလုပ် ကြိုးစားဖြစ်သည် ။

"ဉာဏ် ... နင်ရော ပြာပြာဆီရောက်နေပြီလား"

ဉာဏ် ဘယ်မှာ လဲဆိုတာ လွှာသိချင်နေသည် ။

သူမဖုန်းဆက်ပြီး စပ်စုမယ်ပဲရှိသေးတယ် ပြာကဖုန်းဆက်၏။

ဉာဏ်ရောက်နေတယ်တဲ့ တို့ တွေ ထမင်းလက်ဆုံစားဖို့ နင်လာခဲ့တဲ့

။

"လွှာက ကျူရှင်သွားရဦးမယ်ပြာပြာ ... နင်နဲ့ ဉာဏ်ပဲ စားကြပါ
တော့ဟာ"

ဉာဏ်ကပြာဆီက ဖုန်းကိုယူပြီး သူမကိုပြောသည် ။

"လွှာလာခဲ့ပါ ... တို့ နှစ်ယောက်ထဲလေ နင်မပါလို့ တကယ်ပဲ စိတ်မ
ကောင်းဘူးဟာ"

"မလာပါဘူး ... နင်ကတမင် နှစ်ယောက်ထဲနေချင်လို့ သွားတာလေ
... လွှာ မသိဘူးထင်နေလို့ လား ရွှေဉာဏ်"

"နင်ကလဲ နင်သိရင်နင့်ဝမ်းထဲထား ... နင်မလာဘူးလား လွှာလွှာစု
တ်"

"မလာဘူး"

"ပြီးရောဟာ"

ဉာဏ်ကတော့ လွှာလွှာမလားဘူးပဲ ငြင်းပါစေဟု ... ဆုတောင်းပြ

ည့်ဝသွားသည်။ ။

တကယ်ပဲ လွှာကငြင်းနေ၏။

ဉာဏ် ကံကောင်းတာပဲ။

"ဘာတဲ့ လဲ ဉာဏ်"

"မလာနိုင်ဘူးတဲ့ ... သူက သင်တန်းသွားရမှာ တဲ့ သူက ပညာရေးမှ ပညာရေးပဲ"

"တကယ်ပါပဲ ဉာဏ်ရယ် ၊ လွှာကတော့လေ ... မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ငါလည်း ပျင်းနေတာပဲ ၊ တို့ နှစ်ယောက်ပဲစားမယ်"

"ကောင်းတယ်ပြာပြာ ... ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဟ ... တို့ နှစ်ယောက်ပဲ စားကြမယ်"

"အင်း ... တို့ နှစ်ယောက် ခေါက်ဆွဲပြုတ်စားကြမလား"

"ပြာတော့ မပြုတ်တတ်ဘူး ... ပြာလက်သည်းတွေ ထိမှာ ကြောက်လို့ ဉာဏ်ပြုတ်တတ်လား"

"ရတာပေါ့ ... ခေါက်ဆွဲပြုတ်လေးလောက်တော့"

"ထမင်းကလဲ နှစ်ယောက်ထဲ စားရတာပျင်းတယ်၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ် စားမယ်၊ ကြက်ဥလည်း ထည့်နော်"

"အင်းပါပြာ ... ဒီမှာ ပဲထိုင်နေ ဉာဏ်လုပ်ပေးမယ်"

"ဉာဏ်ကရော လက်ကျောတင်းတင်း လုပ်တတ်လို့ လား"

"စောင့်ကြည့်လေ ... ပြာအကြိုက်သာပြော ပျော့ပျော့လား၊ မာမာလား"

"ပျော့ပျော့"

"ကောင်းပြီ ... သုံးမိနစ်ပဲစောင့်"

ဉာဏ် စားသောက်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

ပြဿနာပဲ။

တကယ်တော့ ပြာပြာရှေ့မှာ အမှတ်လိုချင်တာနဲ့
ခေါက်ဆွဲပြုတ်တတ်တယ်လို့ ပြောလိုက်တာပါ။

မေမေကသူ့ကို ကျောင်းစာပဲ လုပ်ခိုင်းတာပါ။

ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး။

ပြာပြာသိသွားရင်လည်း အထင်သေးခံရပြီး အရှက်ကွဲလိမ့်မယ်။

ခေါက်ဆွဲပြုတ်လေးပဲ ဘာခက်တာမှတ်လို့ ရေနွေးဆူရင်ခေါက်ဆွဲ
ထည့်၊ ပါလာတဲ့ အထုပ်တွေ ဖောက်ထည့် ဒါပဲ။

"ပြာပြာရှေ့မှာ အမှတ်ယူရမယ် ပြာပြာအထင်ကြီးအောင်လုပ်ပြရမယ်၊
လွှာလွှာရေ ... ဒီနေ့တော့ နင့်ကို အရမ်းကျေးဇူးတင်သွားပြီး"

သူ ရေနွေးထည့်သည်။

ဂက်စ်မီးဖိုဖြစ်နေ၍ ဉာဏ်မဖွင့်တတ်။

ဉာဏ်တို့ အိမ်က လျှပ်စစ်မီးဖိုပဲသုံးတာပါ။

ပြာပြာတို့ အိမ်မှာ တကယ့်ပြဿနာပဲ။

မေမေ့ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။

မေမေ့အိမ်မှာ ဖုန်းမရှိ။

သုံးလေးအိမ်ကျော်မှ ဖုန်းကို လှမ်းဆက်လိုက်သည်။

မေမေက တော်တော်နှင့်မလာလို့ ဉာဏ်ချွေးပြန်ချင်လာသည်။ ။

"မေမေ ဘာတွေလုပ်နေလဲ၊ ဒုက္ခပါပဲ ... ကြာလို့ ပြာပြာဝင်လာရင် ပြာဿနာ"

ဉာဏ် နေထိထိုင်မသာနှင့် ဧည့်ခန်းထဲ မသိမသာပြေးကြည့်တော့ ပြာပြာက စာဖတ်ပြီး ရယ်နေသည်။ ။

တော်သေးတယ် ... စာအုပ်ထဲမှာ စိတ်ဝင်စားနေလို့။ ။

"ဟဲလို ... ဟဲလို"

"အား ... မေမေလား ၊ ဉာဏ်ပါ"

"ဉာဏ် ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ ဘယ်ကနေဆက်နေတာလဲ"

"မေမေပြာတို့ အိမ်ကပါ ... သားခေါက်ဆွဲပြုတ်ချင်လို့ ဂတ်စ်မီးဖိုကို ဘယ်လိုဖွင့်ရမလဲဟင်"

"ဘာ ... ဟဲ့ရွှေဉာဏ်ရဲ့ မေမေဘယ်သိမလဲ ... လျှပ်စစ်နဲ့ ပဲချက်တာ၊ မီးမလာရင် မီးသွေးနဲ့ လေ၊ ပြာပြာမသိဘူးလား ... သူ့ကိုမေးပေါ့"

"ပြာပြာတို့ ဈေးသွားနေကြလို့ ပါ... သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး ထမင်းချက်စားမလို့ ပါ"

"အမယ်လေး ဉာဏ်ရယ် ... သား ဘာမှ မလုပ်တတ်ပါဘူး၊ မလုပ်နဲ့ မီးတွေဘာတွေလောင်မယ်၊ ပြာပြာတို့ လာမှ လုပ်"

"သား ဗိုက်ဆာနေလို့ ပါ"

"ဒုက္ခပါပဲ ... မုန့်တွေစားလေ မေမေမအားသေးဘူး ... ဒါလေးများ ကွယ် အလုပ်ရှုပ်အောင် ဖုန်းဆက်ရလား ရွှေဉာဏ်ရဲ့ မသိဘူး မ

လုပ်နဲ့ ..."

မေမေက ဖုန်းကိုချပစ်လိုက်သည်။ ။

သေချင်တာပဲ ပြာပြာ့ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးမိပေမယ့် မဖြစ်သေးပါဘူး။

ပြာပြာ အထင်ကြီးသွားအောင် ဖြစ်သည်။ ။

"ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ လုပ်မယ်ကွာ ... ယောက်ျားပဲဟာ"

ဉာဏ် ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ပဲ ဂတ်စ်မီးဖိုမှ ခလုတ်လေးကို ဖိ၍ လှည့်ပစ်လိုက်သည်။ ။

"ဖောင်း ..."

"အား ... အမယ်လေး ... ဘုန်း"

မီးတောက်ကြီးက မထင်မှတ်ပဲ ထတောက်လာသဖြင့် ဉာဏ် ကြောက်လန့်တကြားအော်ပြီး ခုန်လိုက်တာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ပက်လက်လန်ကျသွားတော့ ပြာ မီးဖိုခန်းထဲသို့ပြေးဝင်လာသည်။ ။

"ဟဲ့... ဟဲ့ ဉာဏ် ဘာဖြစ်တာလဲဟင် မီးတောက်ကြီးဉာဏ်က အများကြီးတင်ထားတာကို မလုပ်တတ်ရင်လည်း ပြာ့ကိုခေါ်လေ၊ ထ... ယောက်ျားဖြစ်ပြီး သတ္တိကြောင်လိုက်တာ"

ဉာဏ်ရှက်လိုက်တာ ပြာပြာ့အသံက အထင်သေးတဲ့ အသံတွေ။

သွားပါပြီ ...

အသုံးမကျလိုက်တာ။

ပြာပြာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရတာ မျက်နှာပူလွန်း၍ ဉာဏ်ပြန်လာခဲ့ရသည်။ ။
